

[Ministeren for særlige Anliggender.]

gelsen end at have Repræsentanter for Finans-, Handels-, Justitsministeriet o. s. v. Det gør heller ikke Erstatningsraadet mere partisk, at de er der, men det gør det til Gengæld mere sagkyndigt. Det er det, vi har villet opnaa.

Jeg vender nu tilbage til et Spørgsmaal, som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet stillede mig, og som jeg glemte at besvare, nemlig hvor meget der var ydet i foreløbig Hjælp; og i hvor høj Grad denne foreløbige Hjælp influerer paa den Erstatning, som skal ydes i det kommende Aar. Principielt ligger det jo saaledes, at den foreløbige Hjælp er denne Lov ganske uvedkommende. Hvad der her er ydet, har principielt været en løbende Hjælp til Opretholdelse af Tilværelsen, det har ikke haft Præget af Erstatning, det er en Fortsættelse af den Understøttelse, som blev ydet under Besættelsen. At det i enkelte Tilfælde har været nødvendigt at yde en vis Tingserstatning, f. Eks. at give Tøj til hjemvendte, er rigtigt. Den vil saa senere, naar Erstatningen i Henhold til denne Lov skal fastsættes, blive fradraget. Paa samme Maade kan jeg oplyse, at der i enkelte Tilfælde er ydet en mindre Retableringshjælp, nemlig i saadanne Tilfælde, hvor det drejede sig om nogle hundrede Kroner, som satte en Mand i Stånd til at klare sig selv. Det er ydet i Tilfælde, hvor man kunde konstatere, at en foreløbig Hjælp, indtil denne Lov er vedtaget, vilde blive mere bekostelig end straks at give vedkommende nogle faa Hundrede Kroner, saaledes at han kunde faa Værktøj el. lign. og derved kunde forsørge sig selv. Men principielt er den Hjælp, der er udbetalt hidtil, ganske uafhængig af det, som denne Lov omfatter.

Der er blevet spurgt mig, hvor meget der hidtil er ydet. Jeg har ikke Udgifterne til Dato, men kan oplyse, at indtil 30. Juni er der gennem Kontorerne for særlige Anliggender i alt udbetalt 4,3 Mill. Kr., og at man har budgetteret, at denne foreløbige Hjælp højst vil beløbe sig til 12 Mill. Kr., indtil den afsluttes med Udgangen af dette Aar, naar Erstatningsloven er traadt i Kraft og Sagerne paabegyndt.

Som Svar til det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch skal jeg sige, at angaaende Ofrene for Sabotage paa Storebæltsfærgen — en Sabotage, der i øvrigt heller ikke blev foretaget paa Ordre af Frihedsraadet, men foretaget af en bestemt Gruppe — ligger det saaledes, at de efter min Mening maa sidestilles med de tilfældige Ofre, de bør hverken stilles ringere eller bedre end

de tilfældige Ofre for Jernbaneattentater o. lign. Men jeg har jo allerede tilsagt min yderst velvillige Medvirken til at forsøge at skaffe disse tilfældige Ofre — hvad enten det er for Sabotage eller Schalburgtage — en bedre Stilling.

Jeg kan ikke oplyse, hvorledes man har tænkt sig at forsøge Krigsulykkesforsikringen — jeg tror, det var det ærede Medlem Hr. Størmose, der spurgte mig herom — idet dette Omraade, baade hvad angaar Krigsulykkesforsikringen og den almindelige Krigsforsikring, altsaa Spørgsmaalet om Hjælp ud over det, der er forsikret for, til de bomberamte f. Eks. paa Frederiksberg, sorterer under Handelsministeriet og Arbejds- og Socialministeriet, og jeg har ikke haft Lejlighed til at følge disse Sager, efter at det blev besluttet, at de ikke skulde medinddrages under denne Lov. Men jeg tror dog, jeg kan sige, at det vil være vanskeligt ad den Vej at naa op paa Erstatninger o. s. v., som kan komme paa Højde med det, der kan ydes efter denne Lovgivning; og derfor er det for mig et meget afgørende Problem, hvilken Stilling man i Rigsdagsudvalget vil tage til selve Lovens Omraade.

Med Hensyn til de mere almindelige politiske Bemærkninger, der er fremkommet under Forhandlingen, skal jeg ikke indlade mig paa nogen større Debat. Det er blevet hævdet, at Kommunisternes Internering i Juni 1941 og Interneringen senere i Henhold til Kommunistloven af 22. August var en Beskyttelsesforanstaltning. Det var i hvert Fald en Beskyttelsesforanstaltning, som de paagældende ikke havde medvirket til eller ønsket, og jeg kan sige, at for mit eget Vedkommende — og ogsaa for andre, der senere i Kraft af Undtagelseslovgivningen blev eftersøgt af det danske Polit — følte det ikke som nogen Bestræbelse paa Beskyttelse, naar man blev jaget, efterlyst o. lign. Det var i hvert Fald ikke den Fornemmelse, det fremkaldte hos dem, der var Ofre for denne særlige Form for Beskyttelse.

Det ærede Medlem Hr. Rager sluttede sine Bemærkninger med, at man kunde have undgaaet mange af de Episoder, vi er enige om har været uheldige, og at man kunde have undgaaet — saaledes forstod jeg det — den megen Mistæneliggørelse ogsaa af Frihedsbevægelsen, hvis man ved de første uheldige Overgreb eller lignende, der var foretaget af Frihedskæmperne, havde givet Offentligheden klar og aaben Meddelelse herom. Det er ikke for at aflaste mig for noget Ansvar, men det ligger uden for mit Omraade. Jeg erindrer blot, at Minister